

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců Mgr. Daniely Zemanové, JUDr. Barbary Pořízkové, JUDr. Michala Mazance a JUDr. Lenky Kaniové v právní věci stěžovatele **Ministerstva vnitra**, odboru azylové a migrační politiky, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, za účasti **S. J.**, v řízení o kasační stížnosti podané proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 26. 7. 2007, č. j. 56 Az 10/2007 – 52,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se o d m í t á** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností se stěžovatel domáhá zrušení shora označeného rozsudku, kterým bylo zrušeno jeho rozhodnutí ze dne 5. 1. 2007, č. j. OAM-1242/LE-PA03-PA03-2006, jímž nebyla žadateli o mezinárodní ochranu J. S. (dále jen „žadatel“) dle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění platném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o azylu“), udělena mezinárodní ochrana.

Vzhledem k okolnosti, že v dané věci se jedná o kasační stížnost ve věci mezinárodní ochrany (dříve azylu), Nejvyšší správní soud se nejprve musel zabývat otázkou, zda předmětná podaná kasační stížnost není ve smyslu ust. § 104a zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších (dále jen „s. ř. s.“), nepřijatelná.

Vymezením institutu nepřijatelnosti a jeho dopadů do soudního řízení správního se Nejvyšší správní soud podrobně zabýval v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikovaném pod č. 933/2006 Sb. NSS. Zde Nejvyšší správní soud odkázal na svou primární funkci vrcholného soudního orgánu ve věcech patřících do pravomoci soudů ve správním soudnictví, a to zajištění jednoty a zákonitosti rozhodování soudů ve správním soudnictví (ust. § 12 odst. 1 s. ř. s.). Při plnění svých povinností se pak Nejvyšší správní soud snaží o rovnováhu mezi dvěma zájmy: zájmem na spravedlnosti v každém jednotlivém případě a zájmem na efektivitě působení objektivního práva. V uvedeném rozhodnutí se ke střetu těchto dvou zájmů uvádí: „*Ryze formální důraz často*

kladený na dosažení spravedlivého výsledku řízení (ve smyslu jeho procesní bezvadnosti) ve svých důsledcích výrazně oslabuje právní jistotu a tedy i efektivitu práva.“ Institut nepřijatelnosti činí z kasační stížnosti ve věcech mezinárodní ochrany mimořádný opravný prostředek omezený na případy objektivní nutnosti rozhodnutí Nejvyššího správního soudu. Kasační stížnost je dle ust. § 104a s. ř. s. přípustná pouze tehdy, pokud rozhodování o ní umožní Nejvyššímu správnímu soudu plnit obecnější sjednocující funkci v systému správního soudnictví. Tyto závěry Nejvyšší správní soud opírá i o konstantní judikaturu Ústavního soudu (viz např. nález ze dne 13. 11. 2001, sp. zn. Pl. ÚS 15/01, *Sbírka nálezů a usnesení*, sv. 24, str. 222-223; obdobně též nález ze dne 6. 11. 2003, sp. zn. III. ÚS 150/03, *Sbírka nálezů a usnesení*, sv. 31, str. 149): „[...] žádný právní řád není a nemůže být z hlediska soustavy procesních prostředků k ochraně práv, jakož i z hlediska soustavy uspořádání přezkumných instancí, budován ad infinitum. Každý právní řád přináší a nutně musí přinášet i určitý počet chyb. Účelem přezkumného, resp. přezkumných řízení může být reálně takováto pochybení aproximativně minimalizovat, a nikoliv beze zbytku odstranit. Soustava přezkumných instancí je proto výsledkem poměřování na straně jedné úsilí o dosažení panství práva, na straně druhé efektivy rozhodování a právní jistoty. Z pohledu tohoto kritéria je zavedení mimořádných opravných prostředků, čili prodlužování řízení a prolomení principu nezměnitelnosti rozhodnutí, která již nabyla právní moci, adekvátní toliko v případě důvodů výjimečných.“ V dalším textu již zmíněného rozhodnutí ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, Nejvyšší správní soud vykládá neurčitý právní pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“. Znaky tohoto pojmu jsou naplněny v případě „rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu“. Dle citovaného rozhodnutí je tedy kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany přípustná v následujících typových případech:

- 1) *Kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu;*
- 2) *Kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně;*
- 3) *Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit tzv. judikatorní odklon, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně;*
- 4) *Kasační stížnost je dále přijatelná, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. O zásadní pochybení se v konkrétním případě může jednat tehdy, pokud „a) Krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu; b) Krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva“.*

Specifickou otázkou v souvislosti s institutem nepřijatelnosti kasační stížnosti ve věcech mezinárodní ochrany dle ust. § 104a s. ř. s. je posouzení, zda lze přijatelnou shledat kasační stížnost podanou správním orgánem. Otázka přijatelnosti takové kasační stížnosti by neměla být sporná, pokud správní orgán opírá její důvody o skutečnosti uvedené v předchozím výčtu pod body 1) – 3). Existence a tvorba jednotné judikatury svým významem v každém případě podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele, a to i v případě, kdy je stěžovatelem správní orgán. Vzhledem k charakteru a postavení stěžovatele je však otázkou, zda správní orgán může splnit podmínky přijatelnosti kasační stížnosti uvedené pod bodem 4), tj. zásadní pochybení, které může mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2007, č. j. 2 Azs 21/2006 - 59, by bylo možno kasační stížnost podanou Ministerstvem vnitra z důvodu zásadního právního pochybení krajského soudu posoudit jako přijatelnou, „pokud by krajský soud nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu nebo pokud by hrubě pochybil při výkladu hmotného a procesního práva“. Ve věci sp. zn. 2 Azs 21/2006 byl shledán postup krajského soudu v rozporu s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu, kasační stížnost byla z tohoto důvodu považována za přijatelnou.

V dané věci stěžovatel v kasační stížnosti namítá, že rozsudek Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“) trpí vadou ve smyslu ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., tedy je nepřezkoumatelný, a to jak pro nesrozumitelnost, tak pro nedostatek důvodů. Konkrétně nesouhlasí se závěrem krajského soudu o tom, že nevzal v úvahu všechny informace, neboť v souladu se zásadou materiální pravdy posoudil všechny relevantní podklady a informace, které měly vztah k danému případu. Stěžovatel své rozhodnutí řádně odůvodnil, nelze proto označit za pravdivý názor krajského soudu, že není zřejmé, jakými úvahami se při rozhodování řídil. V této souvislosti poukazuje zejména na skutečnost, že žadatel výslovně uvedl, že ve vlasti neměl potíže se státními orgány, ze strany soukromých osob (příslušníků LTTE) nebyl pronásledován z důvodů taxativně vymezených v ust. § 12 zákona o azylu. Vzhledem k relevantním informacím o Srí Lance je zřejmé, že státní orgány této země protiprávní činnost třetích osob trestají a není tedy možno postup LTTE označit za pronásledování ve smyslu definice obsažené v ust. § 2 odst. 7 zákona o azylu. Co se týče namítaného nepřihlédnutí ke stanovisku UNHCR z prosince 2006, stěžovatel podotýká, že řízení o udělení mezinárodní ochrany je vedeno zásadou aktivity žadatele. Ten však žádný informační podklad správnímu orgánu neposkytl. Správní orgán navíc uvedenou zprávu nepovažoval v daném případě za použitelnou, neboť žadatel bez problémů opustil zemi původu, a to legálně s cestovním pasem. Z tohoto faktu je zřejmé, že státní orgány Srí Lanky o jeho osobu nemají zájem. Stěžovatel rovněž namítá účelovost žádosti žadatele, jelikož Česká republika nebyla jeho cílovým státem a do řízení o udělení mezinárodní ochrany vstoupil až ve chvíli, kdy potřeboval zlegalizovat svůj pobyt na území České republiky. Stěžovatel rovněž nesouhlasí s názorem krajského soudu na odůvodnění doplňkové ochrany dle ust. § 14a zákona o azylu, přičemž odkazuje na předmětnou část odůvodnění správního rozhodnutí a informace tam použité, dále považuje odůvodnění rozsudku krajského soudu za irrelevantní a neodpovídající zjištěným skutečnostem a rovněž shledává napadený rozsudek nesrozumitelným, neboť krajský soud mu uložil použít zmíněnou zprávu UNHCR v dalším řízení, k čemuž uvedl: „Dle názoru soudu nelze žalovanému vytýkat, že v době rozhodování neměl tento podklad k dispozici, neboť pro vydání rozhodnutí opatřil dostatek jiných podkladů, se kterými žalovaného seznámil. Pokud ho žalovaný pokládal za stěžejní, mohl navrhnout, aby byl žalovaným opatřen, nebo ho předložit sám.“ Stěžovatel pokládá tento zásadní odstavec odůvodnění rozsudku krajského soudu za absolutně nesrozumitelný, v čemž shledává naplnění ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Důvod přijatelnosti kasační stížnosti shledává stěžovatel v zásadním pochybení krajského soudu, které by mělo zásadní dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. Krajský soud nerespektoval ust. § 77 odst. 2 s. ř. s., neboť jeden z důkazů, který navíc žadatel uplatnil až v podané žalobě, označil za zásadní, i když vzhledem k případu žadatele postrádá relevanci. Rozsudek krajského soudu navíc trpí nesrozumitelností. S ohledem na výše uvedené stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Na základě výše uvedených premis dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost stěžovatele nelze považovat ve smyslu ust. § 104a s. ř. s. za přijatelnou, tj. za podstatně přesahující vlastní zájmy stěžovatele.

Nejvyšší správní soud se předně zabýval námitkou stěžovatele ohledně nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku krajského soudu pro nedostatek důvodů. Nepřezkoumatelnost by mohla být důvodem přijatelnosti kasační stížnosti dle výše uvedeného výčtu, neboť v takovém případě by se pro hrubé pochybení procesního práva stěžovatel neměl vůbec možnost seznámit s důvody rozhodnutí a bylo by namístě každé takové rozhodnutí zrušit a nahradit novým. Nepřezkoumatelností rozhodnutí spočívající v nedostatku důvodů se Nejvyšší správní soud již zabýval např. ve svém rozsudku ze dne 22. 1. 2004, č. j. 4 Azs 55/2003 - 51, publikovaném pod č. 638/2005 Sb. NSS, nebo v rozsudku ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004 - 62, www.nssoud.cz. V daném případě nebylo napadené rozhodnutí shledáno nepřezkoumatelným, neboť krajský soud konkrétně uvedl, s jakými skutečnostmi se stěžovatel dle jeho názoru dostatečně nevypořádal. Stěžovatel ostatně v kasační stížnosti uvádí, že nesouhlasí s důvody uvedenými v rozsudku a namítal jejich nesprávnost. Je tedy zřejmé, že tyto důvody znal, jeho výtky směřovaly ke správnosti a zákonnosti úvah krajského soudu, což jsou námitky nezákonnosti, případně vad řízení, nikoli nepřezkoumatelnosti.

Zbývá tedy posoudit přijatelnost námitky vytýkající krajskému soudu nepřezkoumatelnost jeho rozhodnutí pro nesrozumitelnost.

Nejvyšší správní soud se k otázce nepřezkoumatelnosti rozhodnutí pro nesrozumitelnost opakovaně vyslovil, například ve svém rozsudku ze dne 27. 10. 2005, č. j. 1 As 4/2005 - 34, publikovaném pod č. 810/2006 Sb. NSS, ze dne 26. 1. 2006, č. j. 8 As 12/2005 - 51, publikovaném pod č. 865/2006 Sb. NSS, ze dne 23. 8. 2006, č. j. 1 Afs 38/2006 - 72, www.nssoud.cz, nebo v rozsudku ze dne 26. 10. 2006, č. j. 2 As 8/2006 - 130, www.nssoud.cz.

V uváděném rozsudku ze dne 23. 8. 2006, č. j. 1 Afs 38/2006 - 72, Nejvyšší správní soud k otázce nepřezkoumatelnosti rozhodnutí pro nesrozumitelnost konstatuje: „*Rozhodnutí nemůže být nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost tehdy, je-li rozpor v něm odstranitelný výkladem, tj. nebudou-li po interpretaci napadeného rozhodnutí jako celku – s přihlédnutím k obsahu spisu a k úkonům správních orgánů a účastníků – pochyby o jeho významu. To platí tím spíše, pokud rozpor, v němž má údajně spočívat nesrozumitelnost rozhodnutí, spočívá pouze v písařské chybě.*“

Při posuzování nesrozumitelnosti stěžovatelem uváděného odstavce rozhodnutí krajského soudu je třeba předně zdůraznit, že tento odstavec je nezbytné posuzovat v celém jeho rozsahu a nikoliv z pohledu několika vybraných vět, jak to učinil stěžovatel, a dále ve vazbě na ostatní části odůvodnění rozhodnutí krajského soudu s přihlédnutím k obsahu celého spisu. V návaznosti na výše uvedené je pak stěžovatelem tvrzený rozpor odstranitelný, v souladu se shora citovaným rozsudkem Nejvyššího správního soudu, komplexním výkladem. Z takto provedeného výkladu vyplývá, že krajský soud dospěl k závěru, že by nebylo správné vytýkat stěžovateli, že při svém rozhodování neměl stanovisko UNHCR z prosince 2006 k dispozici, neboť si pro vydání rozhodnutí opatřil dostatek jiných podkladů a ani žadatel neprojevil v tomto směru žádnou aktivitu. Avšak vzhledem ke stěžejnímu postavení tohoto stanoviska, jež pramení ze skutečnosti, že by mohlo odstranit nesrovnalosti v dalších podkladech stěžovatele a zejména s ohledem na skutečnost,

že napadené rozhodnutí bylo zrušeno, považoval krajský soud za nezbytné, aby jej stěžovatel v dalším řízení použil jako podklad při vydání rozhodnutí.

Pokud krajský soud stěžovateli uložil doplnění správního spisu a podkladů pro rozhodnutí vyžádáním si dalších zpráv a stanovisek, nepovažuje Nejvyšší správní soud takový požadavek za hrubé pochybení při výkladu práva.

Z výše uvedeného vyplývá, že krajský soud se v daném případě nedopustil hrubého pochybení při výkladu hmotného či procesního práva, přičemž nejsou splněny ani jiné podmínky pro přijatelnost kasační stížnosti. V předmětné věci se jedná o vyhodnocení konkrétních skutečností předkládaných stěžovatelem, výsledek tohoto posouzení není způsobilý ovlivnit rozhodování ve věcech mezinárodní ochrany, není zde proto splněna podmínka rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Ze všech uvedených důvodů tato kasační stížnost není ve smyslu § 104a s. ř. s. přijatelná a Nejvyšší správní soud ji odmítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3, větu první, s. ř. s., ve spojení s ust. § 120 s. ř. s., dle kterého nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. prosince 2007

JUDr. Radan Malík
předseda senátu